

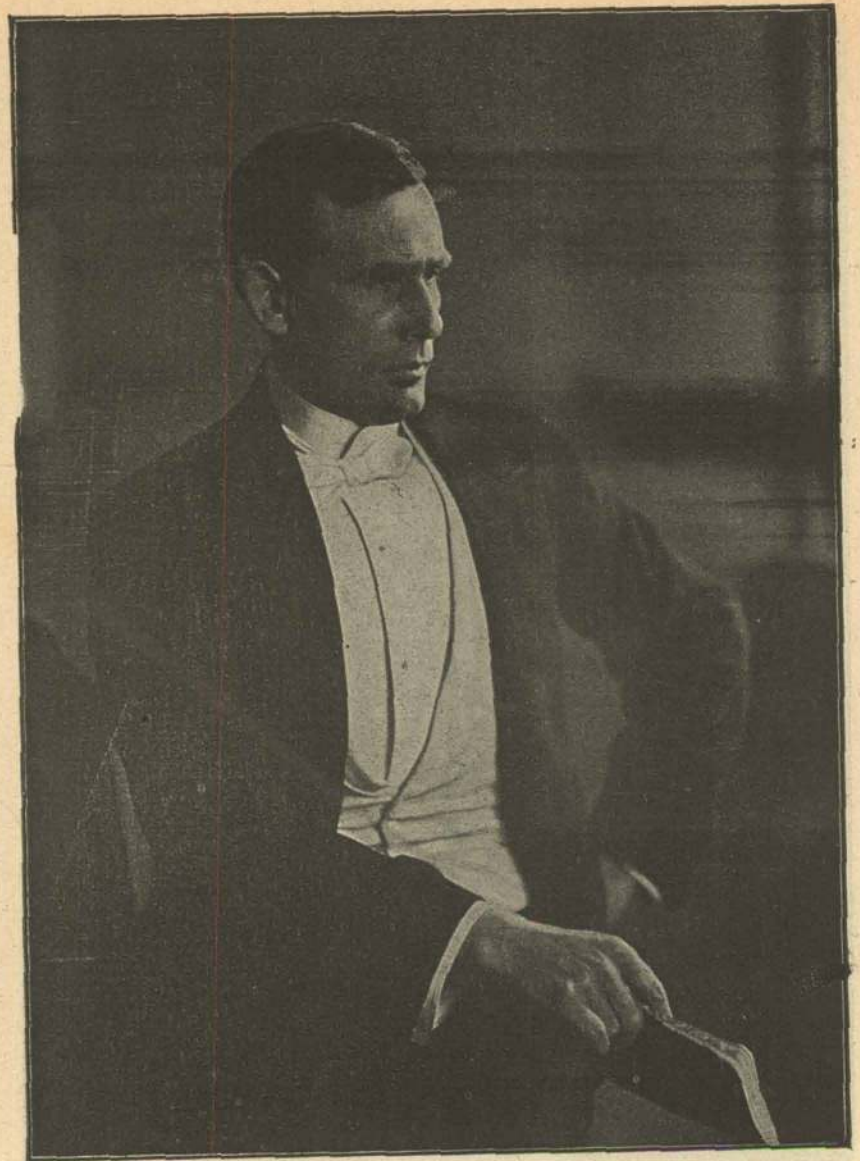

DE DØDES Ø

PERSONERNE:

Fyrst Udo v. Freundsberg Hr. Robert Schyberg
Grev Sartoriski..... Hr. Ahnfelt-Rønne
Grevinde Irma Sartoriski. Fru Ellen Tegner
Baron Sturm..... Hr. O. Conradsen
Baronesse Sturm..... Fru Thilda Fønss
Grev Fersen..... Hr. Richard Jensen
Dr. Eckstein..... Hr. Kai Lind
Dr. Critius, Godsforvalter Hr. Rasmus Ottesen
Flora, hans Guddatter Frk Gudrun Houlberg
Gamle Baucis, Gartner..... Hr. T. Lund

Fyrst Udo v. Freundsberg er Ætling af en mægtig Slægt, der nedleder sit Stamtræ fra Roms Overvinder. Han er ung, forældre- og frændeløs, men lever med sine Venner et sorgløst Liv i Storstaden. Dybest inde er han en grublende Kunstnernatur en lidenskabelig Beundrer af den store Maler Böcklin.

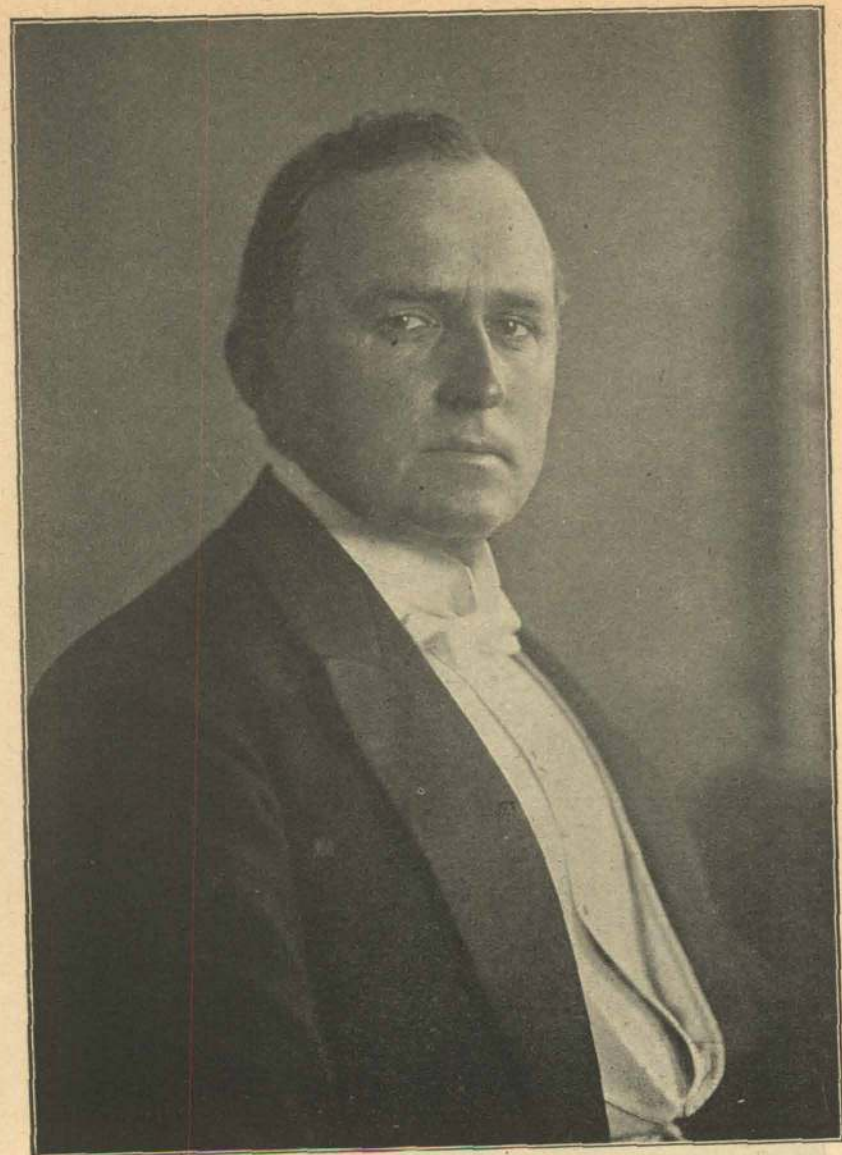
Paa sin Ejendom i Kroatien har han bygget sig en Villa ved Havet nøje efter Kunstnerens Maleri, og ude mellem Skærene ligger ensom og dystert

de dødes Ø. Kun en gammel Gartner passer Villaen, han lever der alene med sin Datterdatter Flora og to smaa Børnebørn, Floras Søsterbørn.

Flora staar paa Stranden ved Villaen ved Havet, da en Baad fører den gamle Critius, Fyrstens Godsforvalter til Stedet. Glad hilser Flora ham, han bringer Bud fra hendes Drømmes Fyrste, hvem hun i sin Uskyld tilbeder som en Halvgud.

Ak, det er tunge Tidender den trofaste gamle Doktor bringer. Ved allehaande Galskaber har Udo

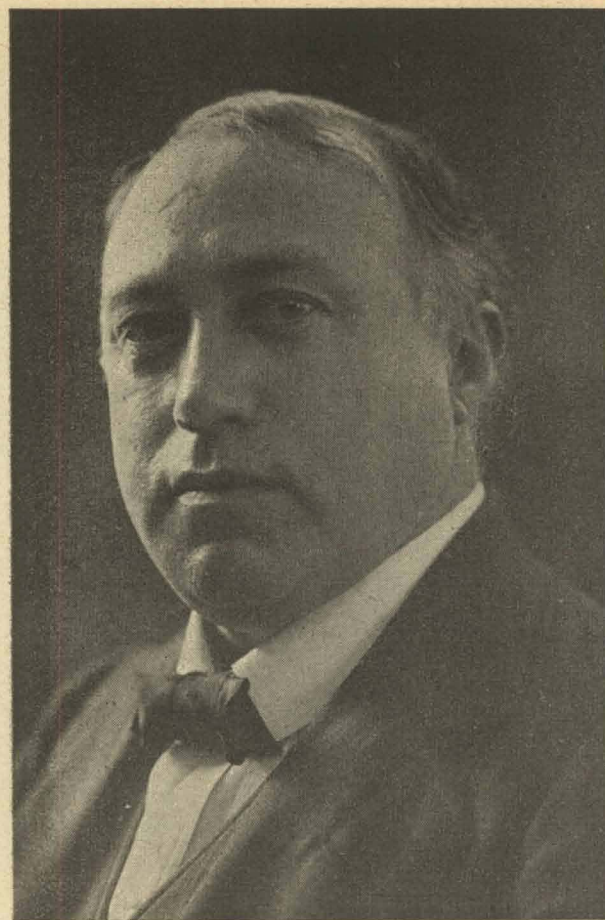
forødt sit Gods, hans Kreditorer truer, og trods dette lever han sit vilde Liv med slette Venner i den skønne Grevinde Irma Sartoriskis Ledebaand. Gamle Baucis ryster paa Hovedet. Han og Dr. Critius kender Sagnet om en straalende Skat, som de henfarne Fyrster af Freundsberg har samlet og gemmer paa de dødes Ø ved en Sarkofag. Men saaledes lyder Familiedokumentet: „Kun den værdige maa hæve Skatten.“ Og Udo er ikke værdig endnu.

Der kommer Bud med en fantastisk klædt Herold, at Udo vil besøge Villaen. Han kommer med Irma og hele sit „Slæng“. Hans trofaste bøjer Hovederne og sørger.

Men Flora smiler, hun glæder sig til at gense sin Fyrste, hun har ikke set ham siden hun var et Barn.

Paa Klippen sidder Flora og slaar Harpen, mens Dr. Critius spejder ud over Havet.

Der kommer de!

Og Lystyachten fører Udo og hans Venner til Villaen ved Havet. Der staar han ung og skøn paa Dækket ved hans Side Irma, og bag dem hans onde Aand, Dr. Eckstein, en rig Parvenu, der lidenskabelig begærer den dejlige Irma og leder Udo mod Undergang.

Som de staar der paa Dækket, glider Yachten ind i Vigen og i dunkel Majestæt toner de dødes Ø frem over det stille Vand.

Yachten lægger til, og de gaar fra Borde.

Villaens Fred er brudt, Dr. Critius modtager sin Herre, mens han ryster sit gamle kloge Hoved.

Hans første Budskab er dette. Kreditorer har lagt Beslag paa alt, kun Villaen ved Havet er endnu fri. Udo ler.

Ved Solopgang den næste Morgen gaar Udo munter gennem Parken. Der ser han Flora, der saa.

ler Blomster i Engen. Han stirrer paa hende, den Böcklinske Flora! Men Faunen Fersen afbryder deres Møde. Af Critius erfarer han hvem den smukke unge Pige er. Han møder hende atter, men fra Verandaen kalder Irma ham spodsk fra Samtalen.

Hun har just fuldendt sit Morgentoilette og staar lænet til en Søjle, stirrende ud over Parken, hvor Udo sidder ved Floras Side.

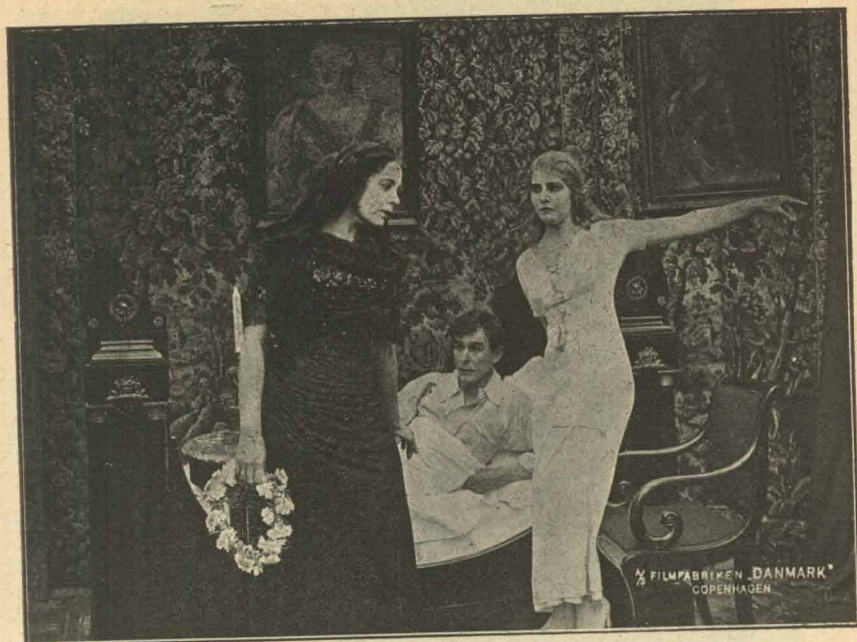
Det er Lyset og Mørket, der begynder Kampen om Herredømmet i hans Sind.

Paa Engen staar Flora mellem badende Børn i Sommersol. Grevinde Irma og Emilie vil bade i Havet, men Brændingen slaar sit Skum i Sprøjt mod deres Fødder, og de beslutter at søge til den fredelige Aa. Der møder de Flora, der ukendt med Falskhed tager venligt imod dem.

Dr. Critius har en urolig Dag. Kreditorerne kommer, og har han kun det samme Svar: Ingen Penge!

Rasende gaar de bort, i Parken træffer de Dr. Eckstein, der med et hæsligt Smil afkøber dem deres Fordringer paa Fyrsten. Han tvinger Udo til at sætte Villaen i Pant og trods den gamle Doktors indstændige Bøn giver Udo sin falske Ven Dokumentet og gaar med let let Buk, sorgløs som han er.

I Parken driver Vennerne deres Spil, Faunen Fersen hviler under et Træ, Baron Sturm nærmer sig og fortæller om et dejligt Syn, han saa, Flora der slumrede ved en Kilde.

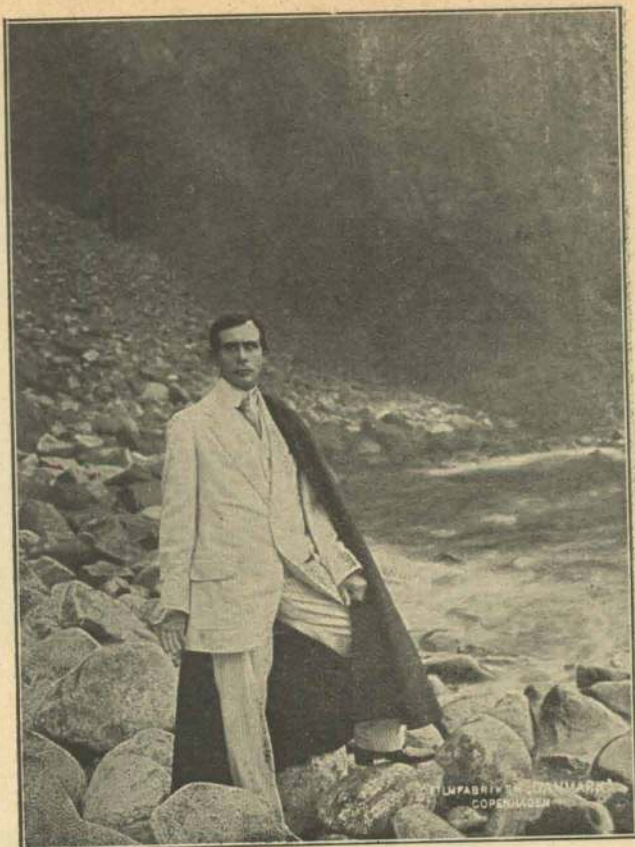
Og de to Fauner træder hen til Nymfen, Fersen jager hende gennem Parken, til Udo kommer til og slaar ham til Jorden.

Stum og stille takker Flora sin Redningsmand, der gaar bort for at træffe Irma, mens Flora stirrer bedrovet efter ham.

Ved Stengærdet sidder Parret Sartoriski og Eckstein. Hoverende viser Eckstein Irma Dokumentet. Nu kommer Sturm til og fortæller med et Grin om Nymfejagten. Irma rejser sig og gaar for at træffe Udo, han fortæller hende om sin Fatigdom, og hun viger fra ham og tænker paa Dr. Ecksteins gyldne Løfter.

11.

I Villæen ved Havet gaar Dagene deres Gang med Flirt og Leg. I Havet bader man, i Klipperne flirter man. Men Udo er begyndt at forstaa. De to gamle er paa Nippet til at fortælle om Skat-

ten, men han afbryder dem. Et vildt Bachanal og saa bort med de falske Venner. De ryster paa Hovedet, han gaar til Stranden, der ser han Par ved Par i Klipperne. Gennem Kloften gaar han til Havet, et Bachanal og saa ren Luft. — Ren Luft, som den, der blæser fra Havet.

Nu tumler det vilde Bachanal gennem Parken, alle rives med selv Flora og den gamle Critius. Irma danser med Fersen en sær æggende Dans og Vildskaben stiger, da bryder Udo ind, bort af Templet vil han jage de profane.

Men Eckstein slænger ham hans Fattigdom i Ansigtet og peger med Haanden paa Dokumentet. Alt dette er mit, Tigger snærer han, og som fulgt af Furier flygter Udo mod Havet.

Da falder han tungt og dumpt i Rædslens Kløft, medens de andre leder efter ham. Dr. Eckstein kommer fulgt af Flora, de finder den bevidstløse Udo, og paa en Baad, hvor Flora staar lysende hvid i Stævnen, roer de ham ud til de dødes Ø.

III.

Dr. Eckstein tager Villaen i Besiddelse, men Critius staar bedrøvet og ser til.

Ude paa Øen ligger i et Havehus den syge Udo.

Flora sidder ved hans Leje, mens hæslelige Febersyn farer ham forbi. Der ser han dem alle, frække Tritoner, lystne Fauner, Sirener, Havfruer og Havmænd, de sidste Dages Hændelser farer ham forbi i Feberdrømme.

Irma angrer, hun søger til hans Sygeleje, men Flora viser hende bort. Med bøjet Hoved gaar hun.

Det lysner nu og Febersynerne bliver milde og fortøner sig i den hellige Lund, hvor hvidklædte Kvinder Knæler for Alteret, vaagner Udo til Livet og kysser bevæget sin trofaste Plejerskes Pande.

IV.

De falske Venner driver deres Spil paa Villaen; mens Doktor Critius roer Udo til Ruinerne, hvor Skatten ligger begravet.

Hvad bryder Udo sig om Gods og Guld, han

ser betaget henrykt paa den blonde Pige, da viser sig for ham Dr. Ecksteins kolde Frøansigt, og han rejser sig.

Han vil hæve Skatten for med den i sin Haand at tage sine Fædres Gods tilbage.

Og dybt i Grotten ved Sarkofagen ligger den skjulte Skat, der skal gengive ham hans Fædres Gods.

Fulgt af Critius gaar han bort og de roer over til Villaen. For anden Gang jager han de uværdige Venner bort, og nu, da Guldet glimter i hans Haand, maa de bøje sig og gaa.

Irma træder hen til ham og stirrer paa ham med de skønne sorte Fristerøjne. Han smiler og bukker, Tak og Farvel, naadige Grevinde. Baa-dene venter.

Og de gaar alle, fra Stranden roer de ud til Yachten, der sætter Damp og staar over mod Vigen.

Irma staar alene ved Lønningen og stirrer mod de dødes Ø. Saa gribes hun af Længsel efter Hvi-

le, og Havet tager mod hende, ind mod Øen i Vigen glider hendes afsjælede Legeme, om Panden har hun Udos Krans.

Men paa Villaen ved Havet staar Udo og Flora, han tænder Røgelsen i Salen og hun spreder hvide Blomster over Gulvet, deres Læber mødes.

Under Æbletræet i den grønne Park slutter de to Pagt for Livet. Havet har slugt den mørke Fristerinde, den lyse Flora har sejret, nu staar hun ved sin Fyrstes Side, som Herskerinde i Villaen ved Havet.

14 Marts 1913.

Dødsangstens Maskespil.

Et Drama paa Havet.

En nordisk Kunst-Film
af stærk og uforglemmelig
Virkning.

Glimrende
Iscenesættelse!

45 Afdelinger.

Den kvindelige Hovedrolle
udføres af Fru

Ellen Aggerholm

Hovedpersonerne.

Kaptajn Storm, Fører af S/S „Sverige“:
Chr. Schrøder.

Oda, hans Datter:
Fru **Ellen Aggerholm.**

Frank Harvey, Artist:
Valdemar Psilander.

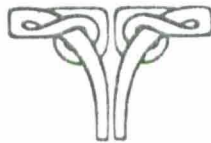

Afdelingerne:

1. Franks Afskedsoptræden
2. Cigaretten
3. Kaptajn Storm og hans Datter
4. Den talende Rose
5. Ved Amerikadamperen
6. Oda undersøger Passagérlisten
7. Et kært Navn
8. Mødet
9. Unge Hjærter
10. En Visit paa Broen
11. Efter Diner'en
12. En uhyggelig Opdagelse
13. „Skibet brænder!“
14. „Alle Mand paa Dækket!“

15. Panik maa undgaas
16. „Jeg stoler paa Dig, mit Barn!“
17. En god Idé
18. „For Dem gør jeg Alt!“
19. Mellem Ild og Røg
20. I Salonen
21. En behagelig Overraskelse
22. Hr. Frank vil optræde
23. En pinlig Situation
24. Damper i Sigte!
25. Den traadløse
26. Komediespil og Virkelighed
27. Telegrammet!
28. Hjælpen er nær!
29. Den sidste Kraftanstrengelse
30. „Blot ét Numer til!“
31. Odas Heltemod
32. „Baadene ud!“
33. Overanstrengt
34. Panik

35. Paa Liv og Død
36. Frelste!
37. Alene to
38. „Store Gud, de har glemt os!“
39. Alt Haab ude!
40. Nød gør opfindsom
41. En Faders Sorg
42. „Skal vi vove det?“
43. Et spændende Øjeblik
44. Reddede
45. Franks Belønning

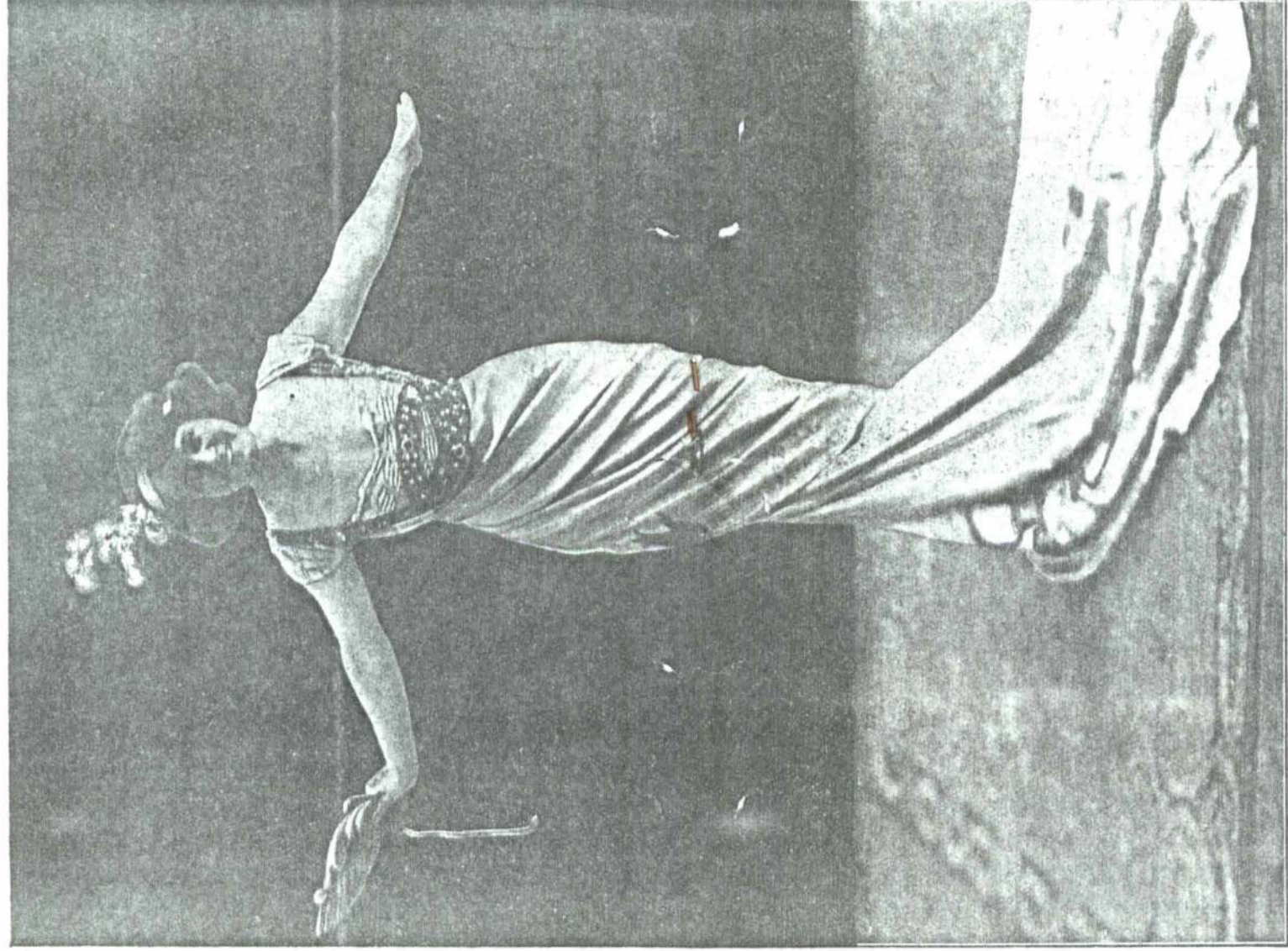

Den unge Artist Frank Harvey har modtaget et smigrende Engagementstilbud fra Amerika, i hvilken Anledning han har faaet tilstaaet en Afskedsbenefice.

To velvillige Tilskuere.

Under denne ser han for første Gang Kaptajn Storms unge, indtagende Datter Oda, og det træffer sig netop saa heldigt, at det er med Kaptajn Storms Skib „Sverige“, Frank næste Dag skal gøre Turen til det fjerne Vesten.

Fru Ellen Aggerholm.

Oda glæder sig umaadeligt til den flotte, unge Passagers Selskab, og da han næste Dag er kommen ombord og af hendes Fader, Kaptajnen, er bleven præsenteret for hende, varer det ikke længe, før de to unge Mennesker har fundet hinanden og er bleven rigtig gode Venner.

En skønne Aften, netop som Kapt. Storm har sagt Godnat til sin Datter, kommer Styrmanden styrtende

Under Spændingens Højtryk.

og meddeler rædselsslagen, at der er udbrudt Ild i Lasten.

Resolut beordrer Kaptajnen Mandskabet til Slukningsarbejdet.

Men det, det først og fremmest gælder om, er at undgaa Panik. Passagererne maa intet som helst faa at vide. Men hvorledes forhindre det? Hele Natten kan maaske gaa, inden der kommer Hjælp, men hvorledes skjule den frygtelige Sandhed saa længe for Passagererne?

Kapt. Storm betror sig til sin Datter, men skønt hun i første Øjeblik bliver som lamslaaet over det frygtelige Budskab, kommer hun dog snart saa meget til sig selv, at hun kan finde paa Udvej:

Frelsen skal komme fra Frank!

Skyndsomst sætter hun ham ind i Situationen og beder ham endelig give et af sine Glansnumre til bedste

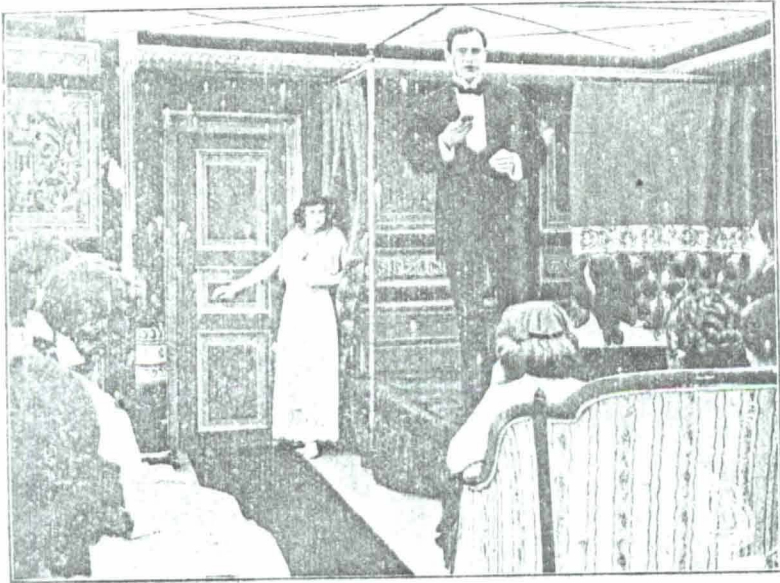
I Salonen.

for paa denne Maade at holde Passagererne nede i Salonen!

Frank gaar beredvilligt ind derpaa.

Et Øjeblik efter bekendtgør Oda for Passagererne, at den affholdte Artist Frank Harvey vil underholde de Damer og Herrer med sine bedste Numre, og denne Meddelelse modtages med stor Glæde.

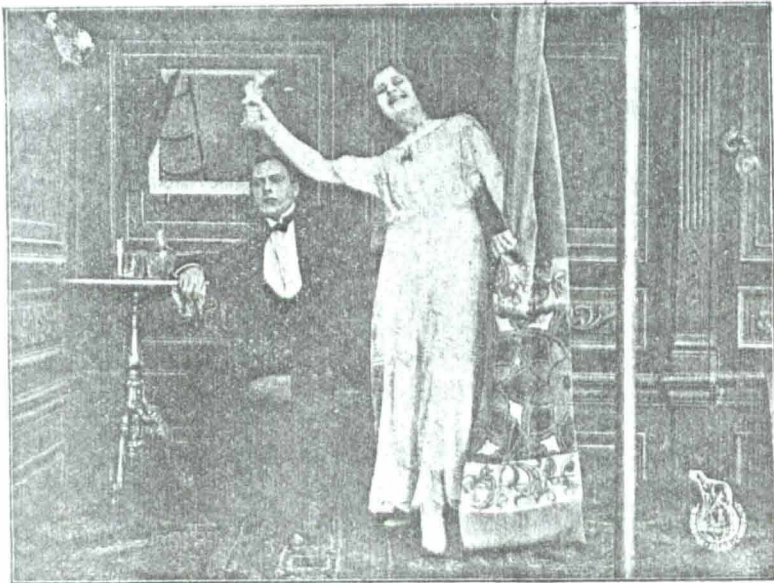
Imidlertid arbejder Folkene under Kaptajnens Ledelse paa at dæmme op for Ilden, men forgæves. Ilden breder

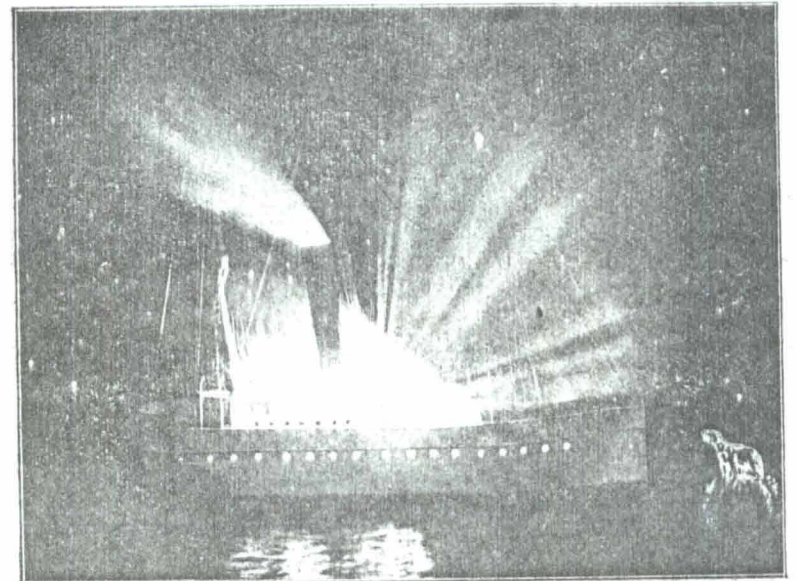
Artisten underholder Passagererne.

Angestfyldte Øjeblikke.

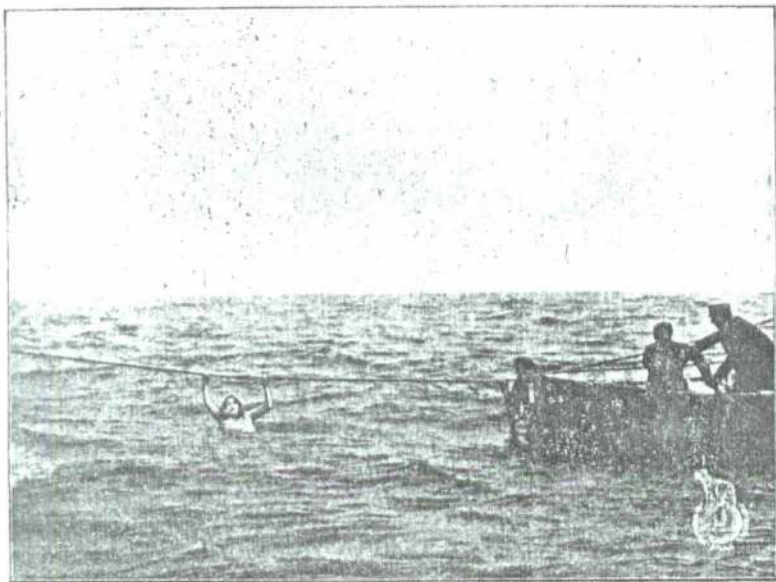
Et Deklamations Numer.

Det brændende Skib.

sig med rivende Hast, og al Redning synes umulig. Da — langt om længe! — opnaar Telegrafisten endelig Forbindelse med Damperen „Adelaide“, der telegraferer tilbage, at den kommer til Hjælp hurtigst muligt.

Nede i Kahytten har Frank ustandselig holdt Passagererne i Aande, men nu er hans Kræfter opbrugte. Dødrøt af Overanstrengelse og Spænding segner han om og erklærer bestemt ikke at kunne mere.

I yderste Sekund.

Passagererne er allerede ved at forlade Salonen, da Oda resolut springer til og begynder at deklamere et Nummer for dem.

Endnu et lille Øjeblik lader Passagererne sig fængsle, men pludselig trænger Røgen ned til dem, og i samme Sekund er alt i vild Opløsning. — Heldigvis er „Adelaide“ nu saa nær, at alle kan reddes, og langsomt, men sikkert forlader Passagerer og Mandskab „Sverige“.

Men ingen tænker paa Oda og Frank.

I Forvirringen har Kapt. Storm ganske glemt sin Datter og den unge Artist, og først nu, da han lykkeligt og vel staar paa „Adelaide“s Dæk, gaar det op for ham, hvad der er sket.

Ovre paa „Sverige“ er Frank ogsaa hurtig bleven paa det rene med, hvilken farefuld Situation han og Oda befinder sig i, men da der ingen anden Redning er, beslutter de sig til at entre langs Bugsértrossen, der forbinder „Sverige“ med „Adelaide“ for om muligt paa denne Maade at blive frelst.

Fra „Adelaide“ har man fulgt deres Manøvrer; man sætter nu en Baad i Vandet, og den naar dem netop i det kritiske Øjeblik, hvor Kræfterne svigter Oda, og Frank styrter sig i Vandet for at bjerpe hende.

De fiskes begge op i Baaden, og snart efter ligger Oda i sin Faders Arme. Behøver det at siges, at Kapt. Storm selvfølgelig ikke nægter Frank den Løn, han saa ærligt har fortjent — Odas lille Haand!

Saaledes kan selv en Katastrofe vende alt til det bedste.

*Filmen, saavel som dens Plakat og Program-Tekst
o. a. lignende Materiale ejes med absolut Eneret af*

A/S Fotorama,

Aarhus - København - Kristiania.

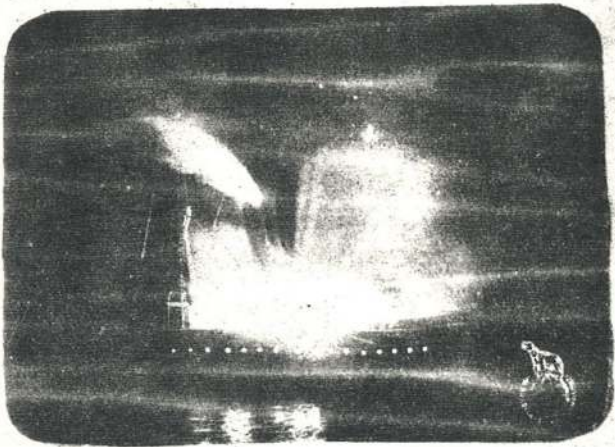
*Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstat-
ningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.*

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

DØDSANGSTENS MASKESPIL

PROGRAMMER
CREDITS MM.

Utsändningen

SKEPPSBRANDEN

Spännande drama

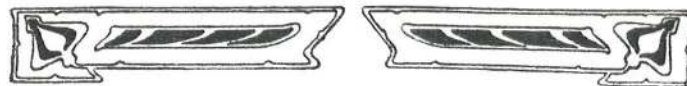

**Absolut enastående
rekordnummer**

Det har nu lyckats den stora världsfirman Nordisk Films Comp. att åstadkomma ett sensationellt sjödrama, som ej må förväxlas med humbugbilder. Detta drama är så mästerligt inspelat och iscensatt att till och med den lugnaste upphetsas och lefver med i den serie spännande episoder som rullas upp, allt jämt till ett tjusande helt. Aldrig hittills har nedlagts sådant arbete och sådana enorma kostnader på ett filmsdrama, men så har också åstadkommits något hittills öfverträffat, hvar öfver hela världen häpnar

PERSONER:

Kaptén Storm
Oda, hans dotter
Frank, skådespelare

Hufvudrollen innehafves af den populäre skådespelaren

V. Psilander

AFDELNINGARNE I KORTHET:

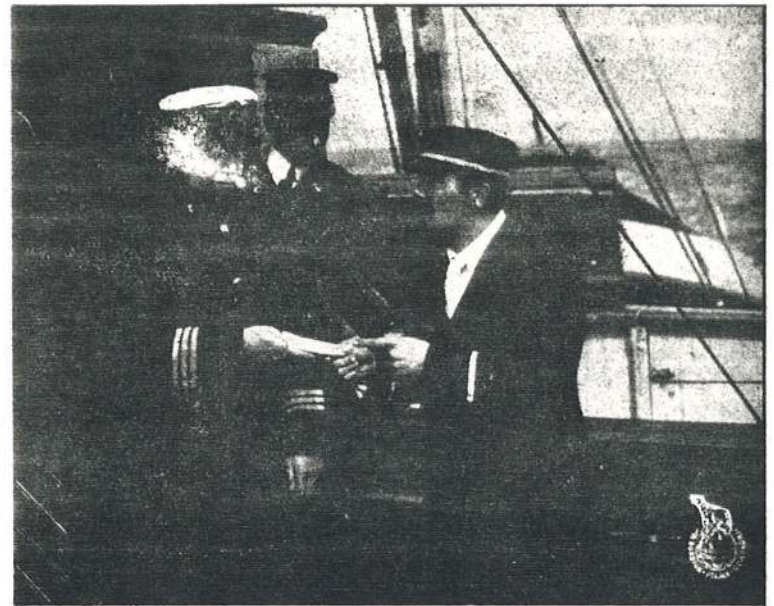
AKT I.

1. Franks sista uppträdande före afresan till Amerika.
2. Beundrande åskådare.
3. Nästa dag.
4. På passagerarlistan upptäcker Oda Franks namn.
5. Han går ombord å "Sverige."
6. Lifvet ombord.
7. Frank presenterad för Oda.
8. En gemytlig middag.
9. Efter middagen.
10. "Det är eld i förluckan!"
11. Två unga hjärtan.
12. "Kaptén, skeppet brinner!"
13. Släckningsarbetet börjar.
14. Hafvets män i kamp mot vågorna.
15. "Mitt barn, se till att Frank håller passagerarne under däck."
16. Oda öfvertalar Frank att uppträda.
17. "Mina damer och herrar! Frank vill uppträda i sina glansnummer."

18. Elden griper omkring sig.
19. Den trådlösa telegrafan kallar på hjälp.
20. Frank uppträder.
21. Fasansfulla ögonblick.
22. Modiga män fly ej, de falla med ära.
23. Frank börjer mattas.
24. "Ett ögonblick ännu, mitt herrskap."
25. Kaptenen spanar efter hjälp.
26. Franks sista ansträngning.
27. "För Guds skull, håll icke upp Frank!"
28. Odas sista försök.
29. Hon deklamerar.
30. Ångaren "Adelaide" uppfångar "Sveriges" nödsignaler.
31. Ett ståtligt skådespel.
32. "Kommer snart. Adelaide."

AKT II.

33. Hennes sista ansträngning.
34. Elden griper omkring sig.
35. Räddning nalkas.
36. Klart med båtarne.
37. Panik!
38. En hjälte, en hjältinna.
39. Räddningsarbetet.
40. Kampen i böljorna.
41. Alla upptagas på "Adelaide,"
42. Man har glömt Oda och Frank.
43. Ångvisslan verkar ej.
44. Enda räddningsförsöket.
45. "Min dotter."
46. Mellan lif och död.
47. I sista ögonblicket.
48. Räddade.
49. Två unga finna hvarandra.
50. Franks belöning.

Skeppsbranden.

FRANK HARVEY, den unge artisten, har mottagit ett smickrande engagementsanbud från Amerika, af hvilken anledning han har fått anordna en afskedsföreställning. Under denna ser han för första gången kapten Storms unga, intagande dotter Oda, och slumpen fogar det så, att det är med kapten Storms fartyg, "Sverige," Frank nästa dag skall göra resan till den fjärran västern. Oda gläder sig mycket åt den unga passagerarens sällskap, och då han nästa dag kommer ombord och af hennes fader, kaptenen, blir presenterad för henne, dröjer det icke länge förrän de båda unga funnit hvarandra och blifvit riktigt goda vänner.

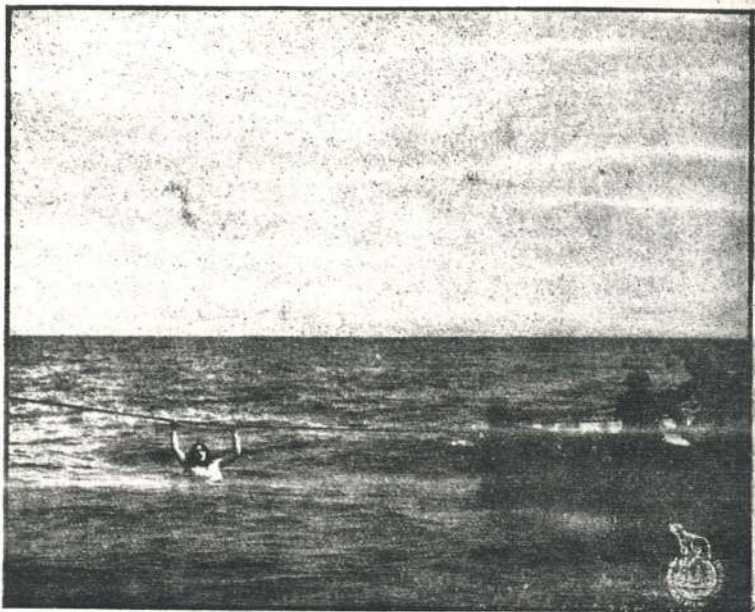

En afton, just som kaptenen sagt godnatt åt sin dotter, kommer styrmannen, full af rädsla, och meddelar att eld utbrutit i lasten. Resolut beordrar kaptenen manskapet till släckningsarbetet, men först och främst gäller det att undvika panik. Passagerarne skola helst ingenting veta. Men huru förhindra det? Hela natten kan kanske förgå, innan någon kommer till hjälp och huru skall man så länge kunna dölja den fruktansvärda sanningen? Kapten Storm anförtror sig åt sin dotter och ehuru hon i första ögonblicket blifver som förlamad, hemtar hon sig dock snart så mycket, att hon kan finna en utväg. Räddningen skall komma från Frank. Skyndsamt sätter hon honom in i situationen och ber honom bevekligen att uppträda i sina glansnummer för att på detta sätt hålla passagerarne nere i salongen och Frank går beredvilligt in därpå. Några ögonblick därefter meddelar Oda passagerarne att den utmärkta artisten Frank Harvey vill underhålla dem med sina bästa nummer, hvilken under rättelse mottages med glädje.

Emellertid arbetar folket under kaptenens ledning med att dämpa elden, men förgäfvades. Elden utbreder sig hastigt och all räddning synes omöjlig. Sent omsider kommer äntligen telegrafisten i förbindelse med ångaren "Adelaide", som telegraferar tillbaka, att den kommer till hjälp fortast möjligt. Nere i salongen har Frank utan uppehåll hållit passagerarnes intresse vid makt, men nu förmår han ej mera. Dödstrött af öfveranstängning och spänning sjunker han ner och förklarar bestämdt, att han ej förmår mera.

Passagerarne stå redan i begrepp att lämna salongen, då Oda resolut springer upp och börjar deklamera ett nummer. Ännu en liten stund låta passagerarne fångla sig, men plötsligt tränger röken ned till dem och i samma ögonblick är allt i vild upplösning. Lyckligtvis är "Adelaide" nu så nära, att alla kunna räddas, och långsamt men säkert lämna passagerare och manskap "Sverige". Men ingen tänker på Oda och Frank. I förvirringen har kapten Storm alldeles glömt sin dotter och den unge artisten och först nu, då han

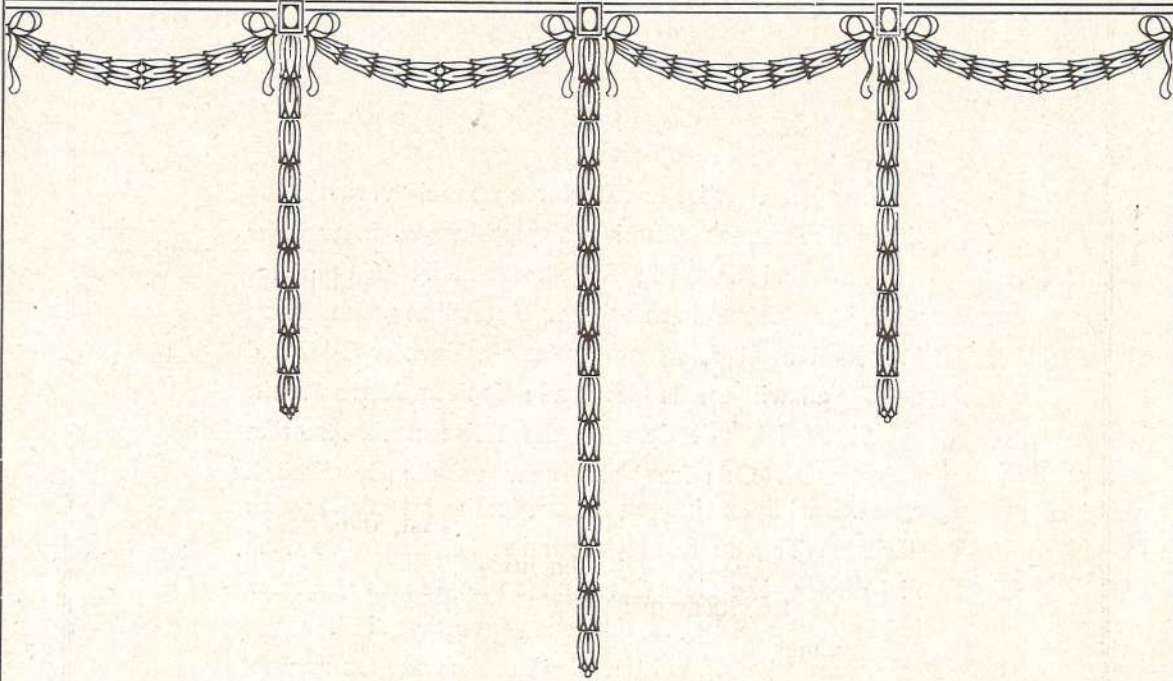

lyckligt och väl står på "Adelaides" däck, kommer han att tänka på, hvad som skett. På "Sverige" har Frank snart kommit underfund med i hvilken farlig situation han och Oda befinna sig uti. Men då ingen annan räddning finnes, besluta de sig för att äntra längs bogsertrossen, som förbinder "Sverige" med "Adelaide", för att om möjligt på detta sätt blifva räddade. Från "Adelaide" har man följt deras manöver, och sätter en båt i sjön, och den uppnår dem just i det kritiska ögonblick, då krafterna sviker Oda och Frank störtar sig i vattnet för att rädda henne.

De dragas upp i båten och strax därefter ligger Oda i sin faders armar och det faller af sig själft att kapten Storm icke kan neka Frank den lön, han så ärligen förtjänat, Odas lilla hand.

Sålunda kan till och med en katastrof vända allt till det bästa.

Das Feuer überm Meer

Erscheinungstag:
26. Oktober 1912

Preis 985.- Mk.

Berlin SW. 48
Telegr.: Nordfilm

Nordische Films Co., G.m.b.H.

Friedrichstr. 13
Tel.: Mpl. 10191

Das Feuer überm Meer

Der junge Artist Frank Harvey hat ein vorteilhaftes Engagement nach Amerika abgeschlossen, in welcher Angelegenheit ihm ein Abschiedsbenefiz eingeräumt wird. Er sieht während dieser Vorstellung zum ersten Mal Kapitän Sturms junge, reizende Tochter Oda, und der Zufall will es, daß es grade Kapitän Sturms Schiff „Sverige“ ist, mit dem er die Reise nach Amerika unternimmt. Oda freut sich sehr auf die Gesellschaft des schneidigen jungen Passagiers, und als er den nächsten Tag an Bord gekommen ist, dauert es auch nicht lange, ehe die beiden jungen Leute sich gefunden haben und recht gute Freunde geworden sind.

Eines Abends, als der Kapitän sich soeben zurückgezogen hat, kommt der Steuermann hereingestürzt und meldet entsetzt, daß im Lastraume ein Feuer ausgebrochen ist. Der Kapitän beordert sofort die ganze Mannschaft an die Löscharbeit; zuerst gilt es aber zu vermeiden, daß eine Panik entsteht. Die Passagiere dürfen vom Feuer nichts wissen; aber wie soll man es verhindern? Vielleicht wird noch die ganze Nacht verlaufen, ehe sie gerettet werden können, und wie die furchtbare Wahrheit so lange verbergen? Kapitän Sturm vertraut sich seiner Tochter an und bittet sie, Frank zu überreden, die Passagiere zu unterhalten, so daß sie ruhig in der Kajüte verbleiben. Frank willigt gerne ein, und Oda meldet nun den Passagieren, daß der berühmte und geschätzte Artist Frank Harvey so freundlich sein wird, die Damen und

Herren mit seiner Kunst zu unterhalten, und diese Mitteilung wird mit großem Beifall aufgenommen.

Indessen arbeitet die ganze Mannschaft unter der Führung des Kapitäns, um das Feuer zu dämpfen. Alles ist aber vergebens. Das Feuer verbreitet sich mit reißender Schnelligkeit, es ist fast keine Aussicht auf Rettung mehr, als endlich der Telegraphist Verbindung mit dem Dampfer „Adelaide“ bekommt, der sogleich zusagt, zu Hilfe zu kommen.

In der Kajüte unterhält inzwischen Frank noch immer die ahnungslosen Passagiere; jetzt sinkt er aber tödlich erschöpft zusammen. Die Passagiere wollen schon den Salon verlassen, als Oda resolut herbeieilt und zu deklamieren beginnt. Noch einen Augenblick läßt man sich fesseln, dann aber dringt der Rauch in den Salon ein, und im selben Augenblick ist alles in der größten Verwirrung. Glücklicherweise ist der Dampfer „Adelaide“ jetzt so nahe, daß alle gerettet

werden können, und langsam verlassen Passagiere und Mannschaft die „Sverige“. Niemand hat aber an Oda und Frank gedacht. In der Verwirrung hat Kapitän Sturm seine Tochter und den jungen Artisten ganz vergessen, und erst als alle wohlbehalten an Bord des „Adelaide“ sind, vermißt er die beiden.

Frank sieht auch bald, in welcher furchtbaren Situation er und Oda sich befinden, und da kein anderer Weg zur Rettung vorhanden ist, beschließen sie, längs der Bugsiertrosse die „Sverige“ mit „Adelaide“ verbindet, zu klettern, um vielleicht auf diese Weise gerettet zu werden. Von „Adelaide“ hat man ihre Manöver bemerkt, und ein Boot wird ins Wasser gesetzt, welches sie grade zur rechten Zeit erreicht. Oda hat tödlich erschöpft die Trosse gehen lassen, und Frank hat sich ins Wasser gestürzt, um sie zu retten. Jetzt werden beide in das Boot gebracht, und bald ist Oda wieder in den Armen ihres Vaters. Natürlich verweigert er auch nicht Frank die Belohnung, die er so wohl verdient hat — Odas Hand. So sieht man, daß auch eine Katastrophe alles zum besten wenden kann.

Am gleichen Datum:

Die Königin des Bades

Komödie

350. Mk.

NORDISK FILMS.

FIRE AT SEA

OR

A DRAMA ON THE OCEAN.

Released Oct. 27th.

Approx. Length 2214 ft.

THE QUEEN OF THE SEASON.

App. Length 1015 ft.
Released Oct. 27th.

NORDISK FILMS COMPANY,

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C.

Phone: CITY 172.

Telegrams: "NORFILCOM WESTRAND, LONDON"

FIRE AT SEA ⁵²⁵⁰ or ⁵²⁵⁵ A DRAMA ON THE OCEAN.

RELEASED OCTOBER 27th.

APPROXIMATE LENGTH 2,214 ft.

CODE—"SEA."

PRICE—5d. PER FOOT.

The film, the resume of the plot of which we have the pleasure to present below, is yet another of those subjects—revelations in the way of staging—for which we have so deservedly become famed. Many such a production as this has been ruined by inadequate and totally inefficient staging, but assuredly even the most discerning and captious critic will be unable to point with any semblance of justification to a single scene in "FIRE AT SEA" and say that it is faked or that it shows the slightest signs of being staged. The plot of this film called for the use of a large ocean-going steamer, and such was procured and introduced. A picture was also wanted of a stricken ship lying on the bosom of the deep, with flames leaping heavenwards from her, and even that has been obtained.

Sensational? Yes, it is sensational. In fact, we claim that it will rank with the most thrilling portrayals of the year, as all who have seen it acknowledge that it should be.

The above then, in conjunction with the fact that the film is of the same faultless photography which characterises all our productions and the perfect and graphic acting of the participants in this drama, all combine to ensure for it an enthusiastic reception unprecedented in the annals of the Nordisk Films Co.

THE STORY.

THE OPENING scene is laid at one of the premier music halls, where crowds have assembled to witness the last performance, ere he departs for an extended American tour, of Frank Harvey, a leading "star." Among those present are Capt. Wilson, of the S.S. Sverige and his daughter Mary, and it is easy to see from the rapt attention with which the latter follows the handsome young artiste's sayings and doings that she is greatly attracted by him. At the conclusion of his performance Mary tosses a bouquet on to the stage, and she is accorded in return a smiling bow of thanks which still further deepens the impression created. The next day is that upon which Capt. Wilson's vessel is due to sail for America, and struck with a sudden thought, Mary, who since her mother's death, has always accompanied her father on his voyages, rapidly scans the passenger list, and to her great joy sees therein the name of Frank Harvey. Anxious to make sure that he comes aboard, the girl spends her time pacing up and down the deck close to the gangway leading to the pier, and her vigil is rewarded when, at the last moment, the celebrated artiste comes aboard. The following morning, when the land seems to be but a faint line traced across the horizon, Mary is wandering up and down the deck when she sees Frank emerge from his cabin. With many a backward glance the girl hurries along to the steps leading to the upper deck, and ascending these, she makes her way to the foot of the bridge. Still higher she mounts, and is next seen by the wheelhouse, where she affectionately greets her parent. Meanwhile Frank has followed her, and he too ascends to the bridge, where he chats with the Captain, who formally introduces him to Mary. Closer relations evidently do not tend to lessen the mutual attraction, and we next find that Mary has so arranged it that Frank is given the next seat at table to herself. Meanwhile the cargo stowed in the hold has ignited, and one of the crew happening to lift a hatch for some purpose or other, is met with a blinding rush of dense smoke. Instantly the call to fire stations is made, and the sailors prepare to fight their deadliest enemy. Hoses are quickly run out, coupled up to the steam pumps,

which, when set in action, force huge quantities of water out of the nozzles in fierce jets. These are directed on to the goods in the hold, and many attempts are made by the men to get at the heart of the trouble. Baffled by the choking billows of acrid smoke, they are driven back time after time, but always they renew their efforts until they drop exhausted. Their companions drag them out of harm's way and pass them to the deck above, while others who have instantly stepped into their places ineffectually attempt to grapple with the all-devouring fire fiend.

Dinner over, Frank and Mary saunter off to the deck, leaving the remainder of the passengers to file into the saloon, where they expect to remain idly conversing for a half-hour or so. On deck, the Captain comes across the two and waggishly nodding his head, he playfully cautions his daughter of Harvey. Sauntering off, he is assailed by the cries of one of the seamen, who has been searching everywhere for him, and who breathes into his ears the news of the conflagration below. Horror-stricken, he rushes to the open hatch, where he personally superintends the efforts to combat the outburst. Scarcely has he assumed control, however, when Mary, who has scented that something unusual is afoot from the deserted deck and the sounds of animation from the fore part of the ship, rushes up and hurriedly put in possession of the truth by her father, she is ordered to obtain Frank's aid and entertain the passengers in the saloon so that none venture upon the deck. Seeing that by these means a panic, which would be likely to endanger the lives of all, can possibly be averted, the girl hastens to comply, and hurrying along to Frank's cabin, she gasps out her story and begs him to aid her. Although fully aware that he could secure his own safety by adopting another course, yet he promises to do his best, and the two go straight to the saloon, arriving just as the occupants are about to leave for the deck. Putting a brave face on matters and, in fact, looking as unconcerned as if the thought of a fire had never entered her head for one moment, the girl mounts the rostrum at one end of the room and attracting the attention of the

passengers, she tells them that Mr. Frank Harvey, the celebrated artiste, has consented to entertain them for a time. Instantly the party seize upon this new diversion, and resuming their seats are soon engrossed with the patter that has made Frank famous.

A different scene is being enacted in the wireless operating room. With his earpieces firmly clamped to his head, the operator is feverishly tapping out the great "C.Q.D." call for help, and his despair grows greater and greater as the vast expanse of sea gives back no reply. All the time the flames in the hold are becoming fiercer and fiercer, and despite the hundreds of gallons of water poured upon them, they remain unchanged. On his bridge Capt. Wilson is pacing restlessly up and down, scanning the seas in vain for any signs of life, all the while casting anxious glances towards the saloon where the passengers are unaware of the peril in which they are placed. Time and again Frank has responded

from her. A message is sent to the doomed vessel saying help is near and immediately a course is laid for the "Sverige."

Meanwhile Mary has concluded her efforts and Frank, sufficiently recovered, takes her place and again prevents his audience from straying on to the deck. But in the hold the flames have got the upper hand, and knowing what the results will be, Capt. Wilson orders the boats to be provisioned and swung out in readiness to "abandon ship." Scarcely has this been accomplished than a cloud of smoke bursts into the saloon and the passengers, realising for the first time that they are in bodily danger, absolutely lose their heads, and a panic ensues. Rushing to the upper deck, they fight like mad creatures for places in the boats; while some in their fear seize upon cork waistcoats offered them by the crew and leap overboard. By this time the S.S. "Adelaide" has appeared upon the scene and soon a crowd of

to the plaudits of the company, and sinking down behind a curtain, he drops into a faint. Frantically Mary shakes him, but all to no avail, and her appeals, "For God's sake keep on" meeting with no answer, she turns about to find the passengers again preparing to leave. It is a critical moment and all would seem to hang on the spin of a coin. The Captain's daughter, however, proves her worth, and jumping up, she announces that she will herself contribute towards their entertainment. For a time panic is again averted.

Far across the sea, eight miles distant, the S.S. "Adelaide" is shaping a course that will take her far away when the operator is electrified to receive a call for help from the "Sverige," who in answer to his query announces a fire in the hold and assistance needed urgently. Immediately the Captain is put in possession of this news, and turning his glasses upon the sea, he notices, far away, the "Sverige" with clouds of smoke belching

dripping passengers and crew from the "Sverige" are standing upon her decks. Thinking all have left, Capt. Wilson leaves his ship, but not before the latter has been connected to the "Adelaide" by means of a cable. In the mad rush, however, Mary and Frank have been overlooked and consequently they are left alone on the burning boat. Harvey attempts to attract attention by means of the ship's siren, but it is broken and will not work. Rushing back to Mary, he carries her to the bow, where he points to the cable stretching between the two boats, and tells her that it is the only means of escape. Bravely she lowers herself over the side, and followed by Frank, commences to work her way across. They are seen from the "Adelaide" and a boat is sent out to bring them in. It does so and there is a happy scene on the deck of the "Adelaide" when father and daughter are re-united. Then in the shadow cast by the ascending pillar of smoke from the doomed "Sverige," Mary and Frank plight their troth.

The Queen of the Season.

Released Oct. 27th.

Code—"Queen."

Approx. Length 1,015 ft.

Mrs. Blanc, wishing her husband and child good-bye, sets off for the seaside, where she means to enjoy a holiday by herself. Arrived at a fashionable hotel, she is immediately taken, by a single gentleman, as being unmarried, and the attempts to gain her favour finally develop into a race between three—a fop, a tubby old chap, and just an ordinary young fellow. The latter succeeds in making her acquaintance first and despite the silent and frantic signals of his two friends, he refuses to introduce them. Later, Mrs. Blanc is seated upon the sands when the young fellow arrives and places himself beside her. Tubby, however, has followed him, and after

doing; the young fellow upsets the wine, the fop plunges his hand into one of the dishes, while Tubby absentmindedly fills his glass with sauce and drinks it off. Dinner over, the whole party again visit the beach, where Mrs. Blanc decides she will bathe. She enters the water, and more fun is caused by the way in which her followers sit in a row upon the sands and snatch the glasses from one another so that they may watch their "heart's desire" sporting in the water. Still more amusement is afforded when Madame goes shopping, and when she returns with her three admirers loaded up with packages, trailing out behind her and fighting

falling head over heels over a sand bank, he demands to be introduced to the lady. This refused, he manoeuvres around until he comes face to face with the fair charmer, and doffing his hat, he politely claims acquaintance. The three walk off together, but Tubby is left hopelessly behind when the other two leap over a small stream. He also attempts to follow, but by now the fop has arrived and pulling his friend back, he himself jumps over. Mrs. Blanc, who has been an amused spectator of this, now steps back to Fatty, and the two laughingly walk off together. At dinner the three men manage to secure places near Mrs. Blanc, and by reason of their keeping their eyes on her, they fail to see what they are

between themselves. Then comes the fateful day when she must return home, and she is seen off at the station by the trio. Thinking the others are not looking, the young fellow hops into the carriage, but the others soon follow and fight and struggle as to who shall sit next to the lady. At length the train arrives at its destination, and we see the wife re-united to her husband and child. Out come the three lovers, who are introduced to the husband, whose existence they never suspected. They see the humour of the situation, however, and piling back into the train, they return to the seaside to make more captures.

Et Drama paa Havet.

Den unge Artist, Frank Harvey, har modtaget et smigrende Engagementstilbud fra Amerika, i hvilken Anledning han har faaet tilstaaet en Afskedsbenefice. Under denne ser han for første Gang Kaptain Storms unge, indtagende Datter Oda, og det træffer sig netop saa heldigt, at det er med Kaptain Storms Skib "Sverige", Frank næste Dag skal gøre Turen til det fjerne Vesten. Oda glæder sig umaadeligt til den kønne unge Passagers Selskab, og da han næste Dag er kommen ombord og af hendes Fader, Kaptainen, er bleven præsenteret for hende, varer det ikke længe, før de to unge Mennesker har fundet hinanden og er bleven rigtig gode Venner.

En skønne Aften, netop som Kapt. Storm har sagt Godnat til sin Datter, kommer Styrmanden styrtende og meddeler rædselslagen, at der er udbrudt Ild i Lasten. Resolut beordrer Kaptainen Mandskabet til Slukningsarbejdet, men det det først og fremmest gælder om, er at undgaa Panik. Passagererne maa intet som helst vide, Men hvordan forhindre det. Hele Natten kan maaske gaa, inden der kommer H Hjælp, men hvorledes skjule den frygtelige Sandhed saa længe for Passagererne? Kapt. Storm betror sig til sin Datter, men skøndt hun i første Øjeblik bliver som lamslaaet over det frygtelige Budskab, kommer hun dog snart saa meget til sig selv, at hun kan finde paa Udvej. Frelsen skal komme fra Frank. Skyndsomt sætter hun ham ind i Situationen og beder ham endelig ^{give} et af sine Glansnumre til bedste, for paa denne Maade at holde Passagererne nede i Salonen, og Frank gaar beredvilligt ind derpaa. Et Øjeblik efter annoncerer Oda for Passagererne, at den afholdte Artist, Frank Harvey, vil underholde de Damer og Herrer med sine bedste Numre, og Meddelelsen modtages med stor Glæde.

Imidlertid arbejder Folkene under Kaptainens Ledelse for at dæmme op for Ilden, men forgæves. Ilden breder sig med rivende Hast og al Redning synes umulig. Da langt om længe opnaar Telegra-

fisten endelig Forbindelse med Damperen "Adelaide", der telegraferer tilbage, at den kommer til Hjælp hurtigst muligt. Nede i Kahytten har Frank ustandselig holdt Passagererne i Aande, men nu kan han ikke mere. Dødtæt af Overanstrengelse og Spændingsegner han om og erklærer bestemt ikke at kunne mere.

Passagererne er allerede ved at forlade Salonen, da Oda resolut springer til og begynder at deklamere et Numer for dem. Endnu et lille Øjeblik lader Passagererne sig fængsle, men pludselig trænger Røgen ned til dem, og i samme Sekund er alt i vild Opløsning. Heldigvis er "Adelaide" nu saa nær, at alle kan reddes, og langsomt men sikkert forlader Passagerer og Mandskab "Sverige". Men ingen tænker paa Oda og Frank. I Forvirringen har Kapt. Storm ganske glemt sin Datter og den unge Artist, og først nu, da han lykkeligt og vel staar paa "Adelaides" Dæk, gaar det op for ham, hvad der er sket. Ovre paa "Sverige" er Frank ogsaa hurtig bleven klar over, hvilken farefuld Situation, han og Oda befinder sig i, men da der ingen anden Redning er, beslutter de sig til at entre langs Bugsertrossen, der forbinder "Sverige" med "Adelaide", for om muligt paa denne Maade at blive frelst. Fra "Adelaide" har man fulgt deres Manøvrer, og sætter en Baad i Vandet, og den naar dem netop i det kritiske Øjeblik, hvor Kræfterne svigter Oda og Frank styrter sig i Vandet for at bjerge hende.

De fiskes begge op i Baaden, og snart efter ligger Oda i sin Faders Arme, og selvfølgelig nægter Kapt. Storm ikke Frank den Løn, han saa ærligt har fortjent, Odas lille Haand,

Saaledes kan selv en Katastrofe vende alt til det bedste. Opløsning. Heldigvis er "Adelaide" nu saa nær, at alle kan reddes, og langsomt men sikkert forlader Passagerer og Mandskab "Sverige". Men ingen tænker paa Oda og Frank. I Forvirringen har Kapt. Storm ganske glemt sin Datter og den unge Artist, og først nu, da han lykkeligt og vel staar paa "Adelaides" Dæk, gaar det op for ham, hvad der er sket. Ovre paa "Sverige" er Frank ogsaa hurtig bleven klar over, hvilken farefuld Situation, han og Oda befinder sig i, men da der ingen anden Redning er, beslutter de sig til

tiesten endelig forbindelse med Damperen "Abelside", der telegr-
ferer tilbage, at den kommer til Hjælp hurtigst muligt. Næste i
Rækkefølge har Frank ustandselig holdt Passagererne i Aande, men
nu kan han ikke mere. Dødtæt af Overanstrengelse og Spænding
seger han om og erklærer bestemt ikke at kunne mere.
Passagererne er allerede ved at forlade Salonen, da Ods re-
solut springer til og begynder at deklamere et Nummer for dem.
Endnu et lille Øjeblik lader Passagererne sig fængsle, men plud-
selig trænger Regnen ned til dem, og i samme Sekund er alt i vild
Opvæltelse. Højrøstet er "Abelside" nu saa nær, at alle kan redde.

og langsomt men sikkert forlader Passagerer og Mandskab "Sverige".
Men ingen tænker paa Ods og Frank. I Forvirringen har Kapt. Storm
ganske sikkert mistet Ods og Frank. I Forvirringen har Kapt. Storm
lykkes at sætte sig paa "Abelside" Dæk, naar det op for ham,
hvad Ovre paa "Sverige".
I den fjerde udgave af "Abelside" er ingen anden Redning end at
svigter Ods. Frank springer sig i Vandet for at bjerge hende.
og den nær kommer op i det kritiske Øjeblik, hvor Kræfterne
lader sig bære af deres Manøvre, og sætter en Fod i Vandet,
I den næste udgave af "Abelside" er det "Sverige" med "Abel-
sverige" som er i Vandet. For "Abel-
sverige" har man allerede gaaet paa denne Maade at frelse.
I den næste udgave af "Abelside" er det "Sverige" med "Abel-
sverige" som er i Vandet. For "Abel-
sverige" har man allerede gaaet paa denne Maade at frelse.

**A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**
COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

Saaledes kan selv en Katastrofe vende sig til det bedste.
den kan, han saa hurtigt har fortjent, Ods lille Hænde,
sin Feders Arve, og selvfølgelig sætter Kapt. Storm ikke Frank

Ein Drama auf dem Meere.

Der junge Artist Frank Harvey hat ein vorteilhaftes Engagement nach Amerika abgeschlossen, in welcher Angelegenheit ihm ein Abschiedsbenefiz eingeräumt wird. Er sieht während dieser Vorstellung zum ersten Mal Kapitän Sturms junge, reizende Tochter Oda, und der Zufall will, dass es grade Kapitän Sturms Schiff "Sverige" ist, mit dem er die Reise nach Amerika unternimmt. Oda freut sich sehr auf die Gesellschaft des schneidigen jungen Passagiers, und als er den nächsten Tag an Bord gekommen ist, dauert es auch nicht lange, ehe die beiden jungen Leuten sich gefunden haben und recht gute Freunde geworden sind.

Eines Abends, als der Kapitän sich soeben zurückgezogen hat, kommt der Steuermann hereingestürzt und meldet entsetzt, dass im Lastraume ein Feuer ausgebrochen ist. Der Kapitän beordert sofort die ganze Mannschaft an die Löscharbeit; zuerst giebt es aber zu vermeiden, dass eine Panik entsteht. Die Passagiere dürfen vom Feuer nichts wissen; aber wie soll man es verhindern? Vielleicht wird noch die ganze Nacht verlaufen, ehe sie gerettet werden können, und wie die furchtbare Wahrheit so lange verbergen? Kapitän Sturm vertraut sich seiner Tochter an und bittet sie Frank zu überreden die Passagiere zu unterhalten, so dass sie ruhig in der Kajüte verbleiben. Frank willigt gerne ein, und Oda meldet nun den Passagieren, dass der berühmte und geschätzte Artist Frank Harvey so freundlich sein wird die Damen und Herren mit seiner Kunst zu unterhalten, und diese Mitteilung wird mit grossem Beifall aufgenommen.

Indessen arbeitet die ganze Mannschaft unter der Führung des Kapitäns um das Feuer zu dämpfen. Alles ist aber vergebens. Das Feuer verbreitet sich mit reisenden Schnelligkeit, es ist fast keine Aussicht auf Rettung mehr, als endlich der Telegraphist Verbindung mit einem Dampfer "Adelaide" bekommt, der sogleich

zusagt zur Hilfe zu kommen.

In der Kajüte unterhält inzwischen Frank noch immer die ahnungslosen Passagiere; jetzt sinkt er aber tödlich erschöpft zusammen. Die Passagiere wollen schon den Salon verlassen, als Oda resolut herbeieilt und zu deklamieren beginnt. Noch einen Augenblick lässt man sich fesseln, dann aber dringt der Rauch in der Salon ein, und im selben Augenblick ist alles in der grössten Verwirrung. Glücklicherweise ist der Dampfer "Adelaide" jetzt so nahe, dass alle gerettet werden können, und langsam verlassen Passagiere und Mannschaft die "Sverige". Niemand hat aber an Oda und Frank gedacht. In der Verwirrung hat Kapitän Sturm seine Tochter und den jungen Artisten ganz vergessen, und erst als alle wohlbehalten an Bord des "Adelaide" sind, vermisst er die Beiden.

Frank sieht auch bald in welcher furchtbaren Situation er und Oda sich befinden, und da kein anderer Weg zur Rettung vorhanden ist, beschliessen sie längs der Bugsiertrosse die "Sverige" mit Adelaide verbindet, zu klettern, um vielleicht auf diese Weise gerettet zu werden. Von "Adelaide" hat man ihre Manöver bemerkt, und ein Boot wird ins Wasser gesetzt, welches sie grade zur rechten Zeit erreicht. Oda hat tödlich erschöpft die Trosse gehen lassen, und Frank hat sich ins Wasser gestürzt um sie zu retten. Jetzt werden beide in das Boot gebracht, und bald ist Oda wieder in den Armen ihres Vaters. Natürlich verweigert er auch nicht Frank die Belohnung, die er so wohl verdient hat - Odas Hand. So sieht man, dass auch eine Katastrophe alles zum besten wenden kann.

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

**BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

Un drame sur la mer.

Le jeune artiste, Francis, a obtenu un engagement très favorable en Amérique, et à l'occasion de son prochain départ, son directeur lui a offert une représentation à bénéfice. Il voit alors pour la première fois Mademoiselle Odette, la jeune et ravissante fille du capitaine Delorme, et par un heureux hasard c'est à bord de la "Suède" le navire de M. Delorme qu'il va entreprendre son voyage pour l'Amérique. Odette est heureuse à l'idée de voyager en compagnie du beau jeune homme. Le lendemain il s'embarque à bord de la Suède, cùlle capitaine le présente à sa fille, et les jeunes gens ne tardent pas à s'éprendre l'un de l'autre. Un soir, après que le capitaine Delorme s'est retiré pour se reposer, le second se précipite épouvanté dans la cabine en criant que le feu a pris dans la cale. Résolument le capitaine ordonne à l'équipage d'éteindre le feu, mais tout d'abord il s'agit d'éviter la panique. Il est de la plus grande importance que les passagers ne se doutent point de ce qui se passe. Mais comment l'empêcher? Peut-être faudra-t-il attendre toute la nuit le secours. Le capitaine qui a grande confiance en sa fille, lui expose la situation. Au premier moment, elle est comme paralysée de l'horrible nouvelle, mais elle reprend vite ses esprits, et se rend sur l'invitation de son père, auprès de Francis pour le prier de les aider à sauver la situation. Elle lui explique la nécessité de retenir les passagers au salon pour éviter la panique. Pour y réussir, il faut qu'il y donne un de ses numéros les plus brillants. Francis y consent de bonne volonté, et l'instant d'après Odette annonce aux passagers que le célèbre artiste M. Francis a bien voulu consentir à leur donner un numéro. Cette bonne nouvelle est reçue avec enthousiasme. Cependant l'équipage travaille sous la direction du capitaine à restreindre le feu, mais leurs efforts sont vains. Le

feu se répand avec une grande rapidité et à un moment donné tout espoir de salut semble impossible. Alors le télégraphiste arrive enfin à se mettre en communication avec le vapeur "Adélaïde" qui répond qu'il viendra au secours le plus tôt possible. Pendant tout ce temps Francis a continué ses efforts pour tenir en haleine les passagers, mais maintenant il est à bout de forces. Epuisé de fatigue et d'angoisse il se laisse tomber sur un siège en déclarant qu'il n'en peut plus. Les passagers vont quitter le salon quand Odette intervient et commence à réciter un monologue. Pour un moment ils se laissent captiver, mais subitement la fumée pénètre dans le salon, et au même instant tout est à la débandade. Heureusement l'Adélaïde est maintenant si près que tout le monde peut être sauvé, et lentement mais sûrement les passagers et l'équipage quittent la "Suède". Personne ne pense à Odette et à Francis. Au milieu de consternation générale le capitaine a complètement oublié sa fille et le jeune artiste, et ce n'est que quand tout le monde est embarqué sain et sauf à bord de l'Adélaïde qu'il s'en aperçoit. De son côté, Francis, resté à bord de la Suède, s'aperçoit maintenant de la situation dangereuse dans laquelle ils se trouvent lui et la jeune fille, et aucun autre moyen de salut n'étant possible, ils se décident à grimper le long de la remorque qui joint la "Suède" à l'Adélaïde. De l'Adélaïde on a observé leur mouvement, un canot a été mis à l'eau et les atteint juste au moment où Odette, épuisée de fatigue lâche la corde et où Francis se jette à l'eau pour la sauver. On les retire, et peu après Odette est dans les bras de son père. Nous n'avons pas besoin d'ajouter que le capitaine ne refuse pas à Francis la récompense qu'il réclame et qu'il a si bien mérité, c'est à dire: la main d'Odette.

tout se répond avec une grande rapidité et à un moment donné tout
 espoir de salut semble impossible. Alors le télégraphiste ar-
 rive enfin à se mettre en communication avec le vapeur "Abélaide"
 qui répond qu'il viendra au secours le plus tôt possible. Pendant
 tout ce temps Francis a continué ses efforts pour tenir en haleine
 les passagers, mais maintenant il est à bout de forces. Épuisé
 de fatigue et d'angoisse il se laisse tomber sur un siège en dé-
 attendant qu'il n'en peut plus. Les passagers vont quitter le salon
 quand Olette intervient et commence à réciter un monologue. Pour

un moment il se laissait espérer, mais subitement la lumière
 pénètre dans le salon, et au même instant tout est à la débâcle.
 Heureusement l'Abélaide est maintenant si près que tout le monde
 et lentement mais sûrement les passagers et
 la "Suède" parvient à Olette et à
 de constater que la fille et le
 est emparqué sur le bord de l'Abé-
 l'Abélaide. De son côté, resté à bord
 de la Suède, reçoit maintenant de la situation dangereuse
 dans laquelle ils se trouvent lui et la jeune fille, et aucun
 autre moyen n'étant possible, ils se décident à grimper

A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI
COPENHAGEN
 BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
 BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

l'Abélaide on a observé leur mouvement, un canot a été mis à l'eau
 et les atteint juste au moment où Olette, épuisée de fatigue lâche
 la corde et où Francis se jette à l'eau pour la sauver. On les re-
 tire, et peu après Olette est dans les bras de son père. Nous
 n'avons pas besoin d'ajouter que le capitaine ne refuse pas à
 Francis la récompense qu'il réclame et qu'il a si bien méritée.
 c'est à dire: la main d'Olette.

men slutter, vi er i en filmsfære, hvor der ikke kan være tale om dramatisk nødvendighed og logik.

»Et Drama paa Havet« er dog den af de tre film, der er mest opfindsom i iscenesættelsen. Her kan man i nogen grad tale om, at sensationsfilmen har lært instruktøren noget om den billedmæssige fortælle teknik. Da *Psilander* i begyndelsen af filmen følger efter *Ellen Aggerholm* fra dæk til dæk, anvendes ubesværet panorering og tilting, og kontrastklipping anvendes i scenerne med branden og underholdningen i salonen.

»Et Drama paa Havet« er en primitiv »Atlantis« – det er forbløffende, at *August Blom* kun et år senere kan skabe »Atlantis«, der er så uendeligt meget rigere end »Et Drama paa Havet«, hvor enfoldige nogle af dens træk end virker på os i dag.

Spillet i »Et Drama paa Havet« er heller ikke med den tids målestok for kønt; *Psilander* og *Ellen Aggerholm* er svage i de højspændte passager.

Sammenligner man dette programs 3 *Schnedler-Sørensen*-film med »Vor Tids Dame« og »Den Stærkeste«, kommer man til den konklusion, at instruktøren var langt bedre til at gøre komedier end til at få noget akceptabelt ud af sensationsfilmen. Dog har hans bidrag til »Gar el Hama«-serien en hvis charme.

Marts 1959.

Erik Ulrichsen.

MELLEM STORBYENS ARTISTER

Prod.: Nordisk Films Ko. 1912.

Manus.: Alfred Kjerulf.

Instr.: E. Schnedler-Sørensen.

Medv.: Ellen Sprange (Ulla, linedanserinde), Henry Seemann (hendes broder John, jockey), Frederik Jacobsen.

Premiere: 8. november 1912 i Panoptikteatret.

SHANGHAI'ET

Prod.: Nordisk Films Ko. 1912.

Manus.: P. Lykke Seest.

Instr.: E. Schnedler-Sørensen.

Medv.: Clara Wieth (skibsreder Clausens datter Lily), Carlo Wieth (styrmand Willy, hendes forlovede), Chr. Schrøder (værten i Café New Zealand), Agnete Blom (Mary, hans datter), Cajus Bruun (skibsreder Clausen), Peter Nielsen (Brown, sømandspræst).

Premiere: 29. juli 1912.

ET DRAMA PAA HAVET

Prod.: Nordisk Films Ko. 1912.

Manus.: Alfred Kjerulf.

Instr.: E. Schnedler-Sørensen.

Medv.: Valdemar Psilander (Frank, skuespiller), Chr. Schrøder (Storm, skibskaptajn), Ellen Aggerholm (Oda, dennes datter), Otto Lagoni.

Premiere: 3. oktober 1912 i Kosmorama (under titlen »Døds-Angstens Maskespil«).

»Vi maa have en ekstra Sensation for at skaffe Folk i Huset.«

(Cirkusdirektøren i »Mellem Storbyens Artister«.)

Af den meget produktive »Nordisk«-instruktør *Eduard Schnedler-Sørensen*s arbejder har vi tidligere vist endnu to film fra 1912: »Vor Tids Dame« og »Den Stærkeste«. Disse to film – især den sidste – er i langt højere grad filmkunsthistorie end de tre rabalderfilm på dette program. »Mellem Storbyens Artister«, »Shanghai'et« og »Et Drama paa Havet« er først og fremmest af interesse til belysning af, at »Nordisk« – ved siden af at bidrage til filmkunstens udvikling – også, mere pinligt, gjorde filmen dygtigere til at appellere til primitivismen hos massepublikummet. »Nordisk« har et medansvar for, at store dele af filmproduktionen endnu i dag er præget af goldkommercialisme – ved at være med til at vise vejen uden at genere sig. 1912 var sensationsfilmens store år på »Nordisk«. I 1911 var man stadig relativt ansvars-

bevidst og tilbageholdende; året efter falder mange skranker, og grunden er lagt til den opfattelse – der i dag kan findes endog ind i anmeldernes rækker – at der ikke er noget uanstændigt i, at filmen ofte giver publikum stene i stedet for brød.

Den rendyrkede filmsensationalisme er også bortset fra, at enhver dårlig film er en forpasset chance, af det onde. Ligesom pressens sensationalisme undlader den bevidst at skelne rimeligt mellem væsentligt og uvæsentligt. I de tre Schnedler-Sørensen-film bliver skildringen af katastrofer og ulykker mere væsentlig end skildring af mennesket. Men katastrofer og ulykker er som regel i sig selv ret uinteressante og lette at forklare; udfordringen til kunstneren består i at fortælle om mennesket, som er svært at forklare. Sensationsfilmen bilder tilskueren ind, at det relativt uinteressante er særdeles interessant. Derved lyver den og forhindrer klar erkendelse.

I sammenhæng hermed sløver sensationsfilmen den æstetiske modtagelighed. Den vænner tilskueren til voldsomme billeder, i hvilke intet er skjult, og som han næsten automatisk reagerer på. Resultatet kan meget vel blive, at tilskueren vænnes af med at møde mindre voldsomme billeder med sin egen intelligens og sin egen følelse – nogle film har jo lært ham, at han kan reagere næsten automatisk, hvorfor skal han da i biografen sættes til at »bestille noget«: Det er da nærmest en fornærmelse! Han er der jo efter fyraften!

Det bedste svar synes mig at være, at han også i biografen gør klogt i at »bestille noget«, fordi han da vil opnå større *glæde* – eller retere sagt mere *intens glæde*. Jo mere man »bestiller« i biografen, jo færre film vil tilfredsstille. Men: Jo mere man »bestiller« i biografen, jo dybere en tilfredsstillelse vil man opnå ved de færre film. Og for denne dybere tilfredsstillelse er det værd at ofre glæde ved masser af film, for denne dybere tilfredsstillelse varer meget længere, den sidder som i små spredte glædeslagre i sindet i mange decennier efter oplevelsen af filmen, medens den overfladiske tilfredsstillelse er kortvarig. Den dybere tilfredsstillelse hjælper til at leve på langt sigt, den er i pagt med livet. Den korte, overfladiske tilfredsstillelse er kun momentan fortrængning af kedsomheden, den ligger »ved siden af livet«, den griber ikke ind i vort liv på samme måde som den dybe æstetiske glæde.

*

Ganske vist kunne den tidlige sensationsfilm ofte eje en vis poesi (især den franske), og ganske vist kunne sensationfilmen undertiden lære instruktørerne ikke så lidt om filmens særegne muligheder, men disse lyse sider kan man næsten ikke få øje på i det foreliggende program.

»Mellem Storbyens Artister« udspilles som så mange af sensationsfilmene i cirkusmilieu. Schnedler-Sørensen dyrkede også dette milieu i den noget bedre »Dødspring til Hest fra Cirkuskuplen«. Men medens i nogle af filmene fra storhedstiden milieuet dyrkedes i relation til den borgerlige verden – for at få klassekontraster frem – er det i »Mellem Storbyens Artister« tydeligt, at instruktøren kun er i cirkus for at finde knaldeffekter. *Ellen Sprange* og *Henry Seemann* er ikke uden charme i deres roller, men rollerne er så primitivt udarbejdede, at man ikke kan tale om menneskeskildring.

I »Shanghai'et« er der gjort mere ud af milieubeskrivelserne. Det begynder meget fornemt med garden party'et hos skibsrederen, men senere havner vi langt nede i underverdenen – efter at den sympatiske styrmand er blevet lokket til »Café New Zealand«. Han bliver shanghaiet. »Hvor mange af os forstaar vel dette Ords Betydning?« – hedder det i programmet til filmen. »Mange har vel endog aldrig hørt dette Ord, og ser det her for første Gang, og dog omfatter dette for Sømanden saa velkendte Udtryk en Sum af Lidelser og Farer, og hentyder til et af Samfundslivets forbryderiske Anslag, der i Lighed med »Den hvide Slavehandel« flourer, trods Politi og Love. Sømanden er letelevende og troskyldig, og naar han efter Langfart kommer til de store, farlige Havnebyer, bliver han let et Bytte for samvittighedsløse Skurke, hvis Levevej det er at føre den unge, naive Sømand ud paa Letsindighedens Vej, saa at han glemmer Pligter og gode Forsætter og ender i dobbelt Betydning i – Lasten!«.

Til denne naivitet i programmet svarer naiviteten i skildringen af den fremmede by, der virker overmåde dansk (ligesom de amerikanske passager i »Vor Tids Dame« var påfaldende danske). Schnedler-Sørensen har nok forsøgt at arbejde med milieubeskrivelsen, men f. eks. i scenerne fra havneknepjen kvæler atelierpræget atmosfæren.

Det pudsigste i filmen er det piano, der hejses ned over den kidnappede sømands seng, når den skal skjules for nysgerrige.

Det er næppe tilfældigt, at den hvide slavehandel omtales i programmet. Som bekendt blev der omkring 1910 optaget en række sensationsfilm om den hvide slavehandel, og i Det Danske Filmmuseums indledning til »Den hvide Slavehandels sidste Offer« blev det hævdet, at det sandsynligvis var Schnedler-Sørensen, der skrev denne film. »Shanghai'et« har påfaldende ligheder med »Den hvide Slavehandels sidste Offer«. *Thora Meinckes* kreolerinde i »Den hvide Slavehandels sidste Offer« har nøjagtig samme dramatiske funktion som Agnete Bloms værtshusdatter i »Shanghai'et«.

Ikke mindst den boksende præst i »Shanghai'et« viser, at »Nordisk« havde et sikkert instinkt for det populære. Denne figur skulle jo langt senere komme til at gå igen i den ene kommercielle Hollywood-film efter den anden, og selv i *Elia Kazans* »I Storbyens Havn« er der reminiscenser af den gamle folkekomediefigur i skildringen af præsten.

*

At man ikke på »Nordisk« tog sensationsfilmene alvorligt, men blot tog dem som varer, der skulle leveres i nøje overensstemmelse med kundernes behov, viser den kendsgerning, at man til nogle af dem fabrikerede to slutninger, en lykkelig til hjemmemarkedet og en ulykkelig til udlandet (vist især til Rusland, de ulykkelige slutninger kaldes ofte »russiske slutninger«).

Vi er så heldige i dette program at kunne vise en film – »Et Drama paa Havet« – med to forskellige slutninger. Den lykkelige er først og fremmest beregnet for de pæne danskere, den ulykkelige for de sære russere. Bedre end ved at vise de to slutninger efter hinanden kan man næppe afsløre den kynisme, der præger den kommercielle filmproduktion. Man kan ikke sige, at den ene slutning er bedre end den anden – det er hip som hap, hvordan fil-

OBS: I versionen til Rusland - druknede de to unge og bragtes døde op paa skibet.

DRAMA PÅ HAVET.

Den unge artist Frank Harvey har afsluttet en fordelagtig kontrakt om engagement i Amerika, i hvilken anledning man afholder en afskedsforestilling for ham.

Han ser under denne forestilling Kapt. Sturms unge, smukke datter Oda, og tilfældet vil at det netop er Kapt. Sturms skib "Sverige" han skal rejse til Amerika med. Oda glæder sig meget til den unge scharmerende passagers selskab, og da han næste dag er kommet om bord, varer det ikke længe før begge de unge mennesker har fundet hinanden og er blevet meget gode venner.

En aften, netop som Kapt. Sturm har trukket sig tilbage, kommer Styrmanden styrtende ind og melder oprørt at der er udbrudt ild i lastrummet. Kaptajnen beordrer omgående hele mandskabet til slukningsarbejdet! men først gælder det om at undgå, at der opstår panik. Passagererne må ikke vide noget om ildebranden! men hvorledes skal man forhindre det? Måske vil hele natten gå indende kan blive reddet, og hvorledes kan man skjule den frygtelige sandhed så længe?

Kapt. Sturm betror sig til sin datter og beder hende om at overtale Frank til at underholde passagererne, så de forbliver rolige i salonen. Frank invilliger gerne, og Oda meddeler nu passagererne at den berømte og ansete artist Frank Harvey vil være så venlig at underholde Damerne og Herrerne med sin kunst, og denne meddelelse bliver modtaget med stort bifald.

Imidlertid arbejder hele mandskabet, under Kaptajnens ledelse, på at dæmpe ilden. Men alt er forgæves. Ilden breder sig med foruroligende hast, der er næsten ingen udsigt til redning mere, da telegrafisten endelig får forbindelse med damperen "Adelaide" der straks giver tilsagn om at komme til hjælp.

I salonen underholder Frank stadig passagererne som er uvidende om katastrofen! men nu synker han dødelig udmattet om på en stol. Passagererne er allerede ved at forlade salonen, da Oda resolut stormer frem og begynder at deklamere, endnu et øjeblik lader man sig fængsle, men så begynder røgen at trænge ind i salonen og i samme nu er alt den største forvirring.

Lykkeligvis er damperen "Adelaide" nu så nær at alle kan blive reddet, og langsomt forlader passagerer og mandskab "Sverige". Men ingen har tænkt på Oda og Frank. I forvirringen har Kapt. Sturm aldeles glemt sin datter og den unge artist, og først da alle er veldbeholdene om bord på "Adelaide" savner man dem.

Frank ser også snart hvilken frygtelig situation han og Oda befinder sig i, og da der ikke findes anden mulighed for redning beslutter de sig til at klatre ad bugserlinen, som forbinder "Sverige" med "Adelaide" for måske at redde sig på denne måde. Fra "Adelaide" har man bemærket deres manøvre, og en båd er sat i vandet, som de når lige i sidste sekund. Oda har, dødelig udmattet, sluppet sit tag i trossen, og Frank styrter sig i vandet for at redde hende. Nu bliver de begge bragt om bord, og snart er Oda atter i sin faders arme. Naturligvis nægter han heller ikke Frank en belønning, som ^{han} ærlig har fortjent, - Odas hånd. Således ser man, at også en katastrofe kan vende alt til det bedste. SLUT.